

λάκτισε, δίκην ἂν αὐτῷ ἐλάγχανον;» καὶ ἀλλαχού «κακῶς ὁ δεινὰ σε λέγει», «καλῶς γὰρ, ἔφη, λέγειν οὐκ ἔμαθε». Καὶ «οὐ σοὶ λοιδορεῖται ὁ δεινὰ;» «Οὐχί, ἔφη· ἐμοὶ γὰρ οὐ πρόσσετι ταῦτα». Ὁ Στοβάζιος ἐν τῷ Ἀνθολογίῳ διέσωσεν ἡμῖν χωρίον τι ἐκ τῶν τοῦ Μουσωνίου, ἐξ οὗ εἶνε προφανές πῶς οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰς ὕβρεις, ὅτι οὐδεμίαν ἄλλην ἱκανοποίησιν ἀπῆλθον, εἰμὴ τὴν παρὰ τῶν δικαστηρίων, καὶ ὅτι σοφοὶ ἄνδρες καὶ ταύτην κατεφρόνουν. Ὅτι οἱ παλαιοὶ καὶ διὰ τὸ ῥάπισμα οὐδεμίαν ἄλλην ἱκανοποίησιν ἐγίνωσκον παρὰ τὴν δικαστικὴν, καταφαίνεται ἐκ τοῦ Γοργίου τοῦ Πλάτωνος. Τὸ αὐτὸ ἐξάγεται καὶ ἐξ ὅσων διηγεῖται ὁ Γέλλιος περὶ τινος Ῥωμαίου, Λουκίου Βερατίου, ὅστις τοσοῦτον ὕβριστὴς ἦτο, ὥστε χάριν διασκεδάσεως ἐῤῥάπιζε τοὺς ἀπαντῶντας αὐτῷ Ῥωμαίους πολίτας· ἵνα δὲ ἀποφυγῇ τὰς δικαστικὰς διατυπώσεις, παρηκολουθεῖτο ὑπὸ δούλου φέροντος βαλάντιον πλήρες χαλκῶν νομισμάτων, καὶ ἀμέσως κατέβαλλεν εἰς τὸν αἴφνης ῥαπισθέντα τὴν νόμιμον ποινὴν τῶν 25 ἀσσαρίων. Κράτης ὁ Θηβαῖος, ὁ περίφημος κυνικός, ἔλαβε τοσοῦτον ἰσχυρὸν ῥάπισμα παρὰ τοῦ κιθαρωδοῦ Νικοδρόμου, ὥστε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπρήστη καὶ ἐμελάνθη (ὑπωπιάσθη, ὡς λέγει Διογ. ὁ Ἀκέρτιος). Προσαρτήσας λοιπὸν πιτάκιον εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐπέγραψε «Νικοδρόμος ἐποίησιν», πρὸς μεγάλην κατασχύνην τοῦ κιθαρωδοῦ, ὅστις ἐτόλμησε τοιαύτην κτηνωδίαν νὰ ἐξασκήσῃ πρὸς ἄνδρα παρὰ πάντων τιμώμενον ἐν Ἀθήναις. Ὁ Διογένης ὁ Σινωπεύς ἔγραψε πρὸς τὸν Μελησιππον τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν: «Ἡκούον σε λελυπησθαι ὅτι τὰ τῶν Ἀθηναίων τέκνα πληγὰς ἡμῖν ἐνέτεινε μεθύοντα, καὶ δεινὰ πάσχειν εἰ σοφία πεπαρῶνται· εὖ δ' ἔστι ὅτι τὸ Διογένους μὲν ἐπλήγη σῶμα ὑπὸ τῶν μεθύοντων, ἀρετὴ δὲ οὐκ ἠσχύνθη, ἐπεὶ μήτε κοσμεῖσθαι πέφυκεν ὑπὸ φάυλων μήτε αἰσχύνεσθαι». Περὶ τοῦ Δημόνακτος τοῦ φιλοσόφου διηγεῖται ὁ Λουκιανὸς τὸ ἐξῆς: «Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς . . . ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ καὶ αἶμα ἐῤῥύθη, οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβδὸν ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἵναί, ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαιμῶς, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν».

«Ἀλλὰ, θ' ἀναβοήσῃ τις ἴσως, «ἐκεῖνοι ἦσαν σοφοὶ!»—Ἦμεῖς δὲ μήπως εἴσθε μωροί;

I. II.

ΧΑΝΣ ΣΤΟΠΚΟΥΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Erekman-Chatrian.]

I

Μετέβαινον εἰς Κρόυτσαχ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κελοῦ κἀγαθοῦ δημάρχου καὶ θεῖου μου Φάν-δὲν-Χόσσην, τῆς θείας μου Αἰκατερίνης, συζύγου αὐ-

τοῦ, καὶ τῶν ἐξαδέλφων μου καὶ θυγατέρων των Αὐρηλίας καὶ Κατελέ.

Ἡ Κρόυτσαχ εἶναι πολίχνη, κειμένη ἐπὶ τῆς εἰς Μαχεντιάν ὁδοῦ· σύγκειται ἐκ διακοσίων ἢ τριακοσίων οἰκίσκων, διεσπαρμένων παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Λάουτερ, ἐκ κηπαρίων πεφραγμένων, ἐξ ἀγροτικῶν κωδωνοστασίου εἰς οὗ τὴν κορυφὴν φωλεύουσι πελαργοὶ καὶ ἐκ παλκιάς τινὸς κρήνης, ἀφιερωμένης εἰς τὸν ἅγιον Ἀρβόγαστον. Ἄν φαντασθῆτε περιπατοῦντας εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν μερικὸς κατοίκους μὲ τούς τρικώχους πῖλους των, ὀλίγας νεάνιδας μὲ τὰς κοντὰς ἐρυθρὰς ἐσθῆτάς των, βουὸς τινὰς τοὺς δ-ποίους ὑπάγουσι νὰ ποτίσωσιν, ἕνα βοσκὸν, παίζοντα φλογέραν καὶ ἀκολουθούμενον ἀπὸ μακρὰν σειρὰν αἰγῶν, θὰ συλλάβητε τελείαν εἰκόνα τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Ὁ δὲ θεῖός μου Φάν-δὲν-Χόσσην εἶναι ἰδιοκτῆτης τῆς ὠραιότερας οἰκίας καὶ τῶν ἀρίστων ἀγρῶν τοῦ τόπου· εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον αὐτὸς λύει καὶ δίνει, καὶ ὁ λόγος του ποτὲ κάτω δὲν πίπτει, κατὰ τὴν παροιμίαν· ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τῆς ὁδοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, ὅλοι ἐκβάλλουσι τοὺς πῖλους των ὅταν διέρχεται... Ἡ θεία μου Αἰκατερίνη διαπρέπει εἰς τὴν τέχνην τοῦ κατασκευάζειν γλυκύσματα καὶ ὠραίας τυρόπηκτας... Αἱ δὲ ἐξαδέλφαι μου εἰξεύρουσι νὰ τὰς τρώγωσι καὶ νὰ παίζωσι κύμβαλον.

Ἄφ' ἧς ἐποχῆς διωρίσθην διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ μεγάλου δαυκὸς Γέρι-Πέτερ, σύμπασα ἡ ἐξαιρετος αὐτῆ οἰκογένεια εἶχε διακαῆ ἐπιθυμίαν νὰ μὲ ἴδῃ. Μοὶ ἔγραπον ἀλλεπαλλήλους ἐπιστολάς, καὶ μοὶ ὑπέσχοντο ἑορτὰς, διασκεδάσεις, θηρευτικὰς ἐκδρομὰς καὶ τόσα ἄλλα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ἠδυνήθην νὰ μείνω ἀνάληπτος εἰς τὰς φιλικωτάτας ἐπιμόνους προσπαθείαις των... ἐπέβην εἰς μίαν ἄμαξαν, διευθυνόμενος εἰς Κρόυτσαχ.

Καθ' ὅσον ἐπλησιάζομεν ἤρχιστε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ ἀθυμία· ἐσυλλογιζόμην ὅτι ὁ καλὸς οὗτος θεῖός μου Φάν-δὲν-Χόσσην, ὅστις τόσῳ περιποιητικὸς εἶναι πρὸς ἐμὲ ἀφ' ὅτου διὰ τοῦ διορισμοῦ μου κατέλαβον θέσιν οὐχὶ ἀναξίαν λόγου ἐν τῇ κοινωνίᾳ, μὲ ἀφήκειν ἐπὶ δέκα κατὰ συνέχειαν ἔτη νὰ τραβῶ τὸν διάβολόν μου ἀπὸ τὴν οὐρὰν, χωρὶς οὐδέποτε οὐδὲ δέκα κροῦτσάρια νὰ θέλῃ νὰ μὲ δανείσῃ· ἡ σκέψις αὕτη μὲ καθίστα πολὺ μελαγχολικόν.

Ἐν τῇ ἀμάξῃ εἶχον ἕνα μόνον συνοδοιπόρον, οὗ τὸ σκυθρωπὸν ἦθος καὶ ἡ παραξένος φυσιογνωμία μοὶ ἐνεποίησαν κατ' ἀρχὰς μεγάλην ἐντύπωσιν. Φαντάσθητε ἐρωδιὸν ἐνοκλάζοντα ἐν τῇ σκιᾷ, μὲ τὴν κεφαλὴν βεθυθισμένην μεταξὺ τῶν ὠμων, τὰ σκέλη ἔχοντα ὑπὸ τὸ θρανίον, τὸ ὄμμα στοργγύλον καὶ ἐταστικόν καὶ τὸ ῥάμφος κεκλιμένον μὲ ἦθος ἔμβωδες. Τοιοῦτος ἦτο ὁ συνοδοιπόρος μου· τὸ φαῖν ἠτιμωμένον

τὸ μικρὸν πλακῶδες κασκέτορ καὶ αἱ φαιαὶ περισκελίδες αὐτοῦ καθίσταν τὴν ὁμοιότητα ἐντελεστέραν. Παρατηροῦμεν ἀλλήλους ἐπὶ μίαν ὄραν ἀσκαρδαμυκτὴ, χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀνταλλάξωμεν. Πλήθος ἀλλοκότων ἰδεῶν μοι ἤρχοντο κατὰ νοῦν. «Τί διάβολο νὰ ἦναι αὐτό; ἐσκεπτόμην. Τί νὰ περιέχη ἡ μεγάλη ἐκείνη χαρτίνη θήκη, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην προσοχὴν φυλάττει;»

Ἐζήτουν ἀφορμὴν ν' ἀνοίξω ὁμιλίαν, ὅτε αἰφνης, ὁ ἐρωδιὸς ἀπέσεισε τὴν νάρκην του, καὶ διὰ φωνῆς διαπεραστικῆς μοι ἀπέτεινε τὸν λόγον·

— Ὁ κύριος μεταβαίνει εἰς Κρόϋτςναχ;

Προσέκλινα.

— Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ἔπηγαίνω, ἐξηκολούθησε λέγων, εἶμαι ὁ γεωμέτρης τοῦ δήμου.

— Ἄ!

— Ὀνομάζομαι Χάνς Στόρκ. . . ἡ ἀπλῶς Στόρκ, ἡ Στόρκους.

— ὦ! ἐσκέφθην' ἔχει καὶ αὐτὸς ὡς τὸ μυθολογικὸν πτηνὸν τῆς Αἰγύπτου τρεῖς ὀνόματα: Ἴβις, Κουρικάκα καὶ Κούρλις!

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Χάνς Στόρκ ἐσίγησεν αὖθις· ὅπως ἀνταποκριθῶ εἰς τὸ διάβημα, ὅπερ ἔκαμε πρὸς γνωριμίαν, ἐθεώρησα καὶ ἐγὼ χρέος μου νὰ τῷ εἶπω τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου.

— Ἐγὼ, εἶμαι ὁ Κάσπερ Φάν-δέν-Χόσσεν, διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας τοῦ μεγάλου δουκῆς Γέρι-Πέτερ καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Χρίστιαν Φάν-δέν-Χόσσεν, δημάρχου Κρόϋτςναχ.

— Τὸν γνωρίζω τὸν δήμαρχον, εἶπεν ὁ Στόρκους· πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ πολὺ πεζὸς εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ ζητήματα.

Ἡ παρατήρησις αὕτη μοι ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν.

— Πῶς! μήπως καταγίνονται εἰς ἐπιστημονικὰ ζητήματα εἰς τὸ Κρόϋτςναχ!

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησε, κινῶν τὴν κεφαλὴν μετ' ἤθους ἀνεκφράστου θλίψεως, ὅχι· οἱ οἰκοκυραῖοι τοῦ Κρόϋτςναχ εἶναι ὅλοι ἀνεξαίρετως ἀμαθεῖς, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου. Εἶναι τριάντα χρόνια τώρα ὁποῦ καταγίνομαι εἰς τὸν καταρτισμὸν συλλογῆς κογχυλῶν καὶ ἀπολιθωμένων ὀστῶν. Ἡ συλλογὴ τοῦ Στόρκους εἶναι ὀνομαστὴ ἐν Βερολίνῳ, ἐν Στοκόλμῳ, ἐν Πετρούπολει. Καὶ ὁμως, κύριέ μου, οὐδὲ εἰς ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Κρόϋτςναχ ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἴδῃ! . . . κάνεις δὲν μοι εἶπε ποτὲ· «Κύριε Στόρκους, θὰ μοι κάμητε τὴν χάριν νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ θαυμάσω τοὺς ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς σας;» Ἐξ ἐναντίας ὅταν μὲ βλέπωσι συλλέγοντα φυτὸν τι, ἢ χόρτον, ἢ λίθον, μὲ θεωροῦσι τρελόν!

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Χάνς Στόρκους ἐφάνη καταληφθεὶς ὑπὸ ἀγανακτήσεως ὁ μέγας αὐτοῦ τράχηλος ἐμηκύνθη αἰφνιδίως, αἱ δὲ κνήμαί του συνεπτόθησαν αὖθις.

— Ἡ γυναῖκά μου, κύριε, ἡ γυναῖκά μου ἀκόμη, ἀνεκραύγασε, πολὺ ἀξιόλογος γυνή, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. . . φιλόπονος, οἰκονόμος, καλὴ οἰκοκυρά, ἀλλὰ πνεύματος περιορισμένου. . . ὦ, πολὺ περιορισμένου. . . ἄ!

Ἐψωσε τοὺς μεγάλους ἰσχνοὺς βραχίονάς του καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας, βαθύτατον οἰκτιρμοῦ αἰσθημα οὕτως ἐκδηλῶν.

Ἐγὼ ἔμενον ἐκθαμβος.

— Λοιπὸν! ἐπανέλαβεν, ἡ γυναῖκά μου, ὅταν ἐπιστρέφω ἀπ' ἐξω ἔχων τὰ θυλάκιά μου γεμάτα ἀπὸ προκατακλυσμαῖας κογχύλας, πολυτιμώτατα πράγματα, μοναδικὰ ἴσως εἰς τὸ εἶδός των, τὰ τελευταῖα λείψανα ἀφανισθέντων κόσμων! εἰξεύρετε τί μοῦ λέγει;

Καὶ ὁ ἐρωδιὸς μὲ ἐκύτταξε μὲ εἰρωνικὸν ἦθος, θέλων νὰ δεῖξῃ ὅτι ὅσον πνεῦμα καὶ ἂν εἶχον ἦτο τῶν ἀδυνάτων νὰ μαντεύσω τοὺς λόγους τῆς συζύγου του.

— Μοῦ λέγει, κύριε, μοῦ λέγει· «Χάνς, τί θέλεις νὰ τοὺς κάμω αὐτοὺς τοὺς σαλιάγκους σου;» Νὰ ἦτανε τοῦλάχιστον ζωντανοὶ ἤμποροῦσε κἀνεὶς νὰ τοὺς μαγειρεύσῃ καὶ κἄτι νὰ φάῃ ἀπὸ αὐτούς. Ἄλλ' αὐτοὶ εἶναι πέτραις σωσαῖς. Ἄδεν πᾶς ἔς τὸ καλὸ μαζὶ τοὺς! . . .

Καὶ ὁ Χάνς Στόρκ ἔβαλε σαρδώνιον γέλωτα·

— Χέ! χέ! χέ! . . . ναι, κύριε, αὐτὰ μοῦ λέγει, μάλιστα!

— Ἄ! τῷ εἶπον, δὲν κάμνει καθόλου καλὰ.

— Αὕτη λοιπὸν, κύριε, αὕτη εἶναι ἡ κατάστασις τῆς ἐπιστήμης ἐν Κρόϋτςναχ. . . Εἶσθε καλλιτέχνης. . . καὶ θὰ παρατηρήσητε ἐπίσης πόσον προχωρημένοι εἶναι καὶ εἰς τὴν καλλιτεχνίαν.

Ταῦτα εἰπὼν, ἐβύθισε πάλιν τὸν τράχηλον μεταξὺ τῶν ὤμων, ἐτταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἐπανέλαβε μὲ ἀταραξίαν παρὰδοξον·

— Καὶ ὁμως, κύριε, πόσον θάρρος, πόσην ὑπομονὴν ἐχρειάσθη νὰ καταβάλλω ἀπὸ τριάκοντα χρόνων. Εἶτε ἔβροχεν, εἶτε ἐχιόνιζε, πόσους δὲν ὑπέστην κόπους, πόσα μαρτύρια διὰ νὰ συναζῶ ἐξ ἑκατοντάδας σπάνια καὶ περίεργα κομμάτια, διὰ νὰ τὰ κατατάξω, νὰ τοὺς θέσω ἐπιγραφὰς καὶ νὰ ὀρίσω τὸ γένος καὶ τὸ εἶδός των. Καὶ ὁμως ἔνεκεν αὐτῆς τῆς συλλογῆς μὲ θεωροῦσι τρελόν καὶ ὑποχονδριακόν· καὶ ἂν ἔλειπον οἱ νόμοι, ἡ ἀμάθεια θὰ ἤρχετο νὰ μοι ἀρπάξῃ καὶ καταστρέψῃ τὸν καρπὸν τῶν πολυχρονίων ἀγώνων μου.

Ὁμολογῶ ὅτι ὁ ἀπελπισμὸς τοῦ Χάνς Στόρκ μοι ἐφάνη πολὺ σωστός.

— Παρηγορήθητε, ἀγαπητέ μοι κύριε, τῷ εἶπον, οἱ μεταγενέστεροι θὰ σᾶς ἀποδώσωσι δικαιοσύνην.

Οἱ λόγοι οὗτοι τὸν ἀνεζωογόνησαν καὶ ἀνηγέρθη ἀποτόμως·

— Κύριε, μοι εἶπεν, εἶσθε ἄνθρωπος μὲ κρίσιν· ἐλάτε νὰ με ἰδῆτε. . . θὰ σας δεῖξω τὴν συλλογὴν μου. . . θὰ σὰς ἀναγνώσω τὸ μέγα σύγγραμμα μου περὶ τῶν μεταβολῶν τῆς γῆς.

Ὁ Χάνς Στόρκ εἶπὼν ταῦτα ἐξήφη· ἡ μέχρι τοῦδε ἀπαθὴς φυσιογνωμία του ἀπήστραψε.

— Ἰδοῦ. . . ἰδοῦ ἡ μέθοδός μου! ἀνεκράβυσεν. Εὐρισκόμεθα ἐν τῇ πρώτῃ περιόδῳ τῆς φύσεως. . . τῇ περιόδῳ τοῦ πυρός. . . Παρίσταται εἰς ταύτην. . . τὴν βλέπω! Τὸ ἔδαφος εἶναι αὐχμηρὸν καὶ διακεκαυμένον· τὰ ὄρη ἀναβοηκταδαίνουσιν· αἱ ἐκ γρανίτου ἀλύσεις αὐτῶν διασχιζοῦσιν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸν γήινον φλοιόν. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι βαρεῖα, περιφλεγῆς· ἐκ τοῦ καπνίζοντος ἐδάφους ἐξέρχονται ἔμπυροι ἀτμοί. Μυριάδες αἰῶνων παρέρχονται· ἡ ἀτμόσφαιρα ἄρχεται διαλυομένη εἰς βροχὴν, ἡ θερμότης ἐλαττοῦται. Ἀνυπολόγιστοι εἰσὶν αἱ παλίρροιαί, φρικώδεις αἱ καταιγίδες. Ἡ ἀκανόνιστος καὶ συνεχῆς τῶν ὑδάτων κίνησις, ἀνυφουμένων καὶ καταπιπτόντων ἀδιακόπως, παρασύρει, κυλινδεῖ, καθομαλίζει τὴν γῆν. Ἐν ᾧ ἄνωθεν μυκᾶται ὁ ὠκεανὸς, ἐνταῦθα μὲν σχηματίζονται στρώματα τιτάνου ἑκατὸν ποδῶν ὕψους, ἐκεῖ δὲ συνάγονται τὰ λείψανα ὑποβρυχίου κόσμου, ὅστις θὰ θαμβώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν. Τέλος ἡ θάλασσα κατανικᾷ πᾶν κώλυμα, σκάπτει τὴν κοίτην αὐτῆς, ἀποσύρεται, καὶ ἐκ τοῦ φλογεροῦ ἔτι ἐδάφους ἀναθρῶσκει κηλοσσιαία φυτεία. Ἡ γῆ μεταβάλλεται εἰς μέγαν λειμῶνα, οὗ ἕκαστον κάρφος χόρτου εἶναι γιγάντειον δένδρον· αἱ δενδροειδεῖς πτέριδες, οἱ κότεις, οἱ ζαμιραὶ, οἱ φοίνικες ὑψοῦνται, διασταυροῦνται, ἀνέρχονται εἰς ὕψη καταπληκτικὰ. . . σχηματίζουσιν ἀδιέξοδον ὄγκον χλόης! . . . Κάτωθεν κυκεῶν ἵππουρίδων καὶ κρινειδῶν· ἀλλ' ὑπὸ τὰ βρύα ταῦτα κρύπτεται εἰς τὰ ἀλμυρῶδη ὕδατα πληθῆς ἀναρίθμητος μαλακίων, θαλασσιῶν χελωνῶν, ἰχθύων, βοσκόντων φύκη.

Περιγράφων τὰ θαυμάσια ταῦτα τῆς φύσεως, ὁ Χάνς Στόρκ ἐγένετο ἄλλος ἐξ ἄλλου· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐφαίνοντο ὡσεὶ θαμβούμενοι ὑπὸ φωτὸς ἀπλότου, ἡ δὲ φυσιογνωμία του προσέλαβέ τι τὸ ὑπερφυσικόν.

— Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἐπανελάθειν, ὁ φοβερὸς πλησιόσαυρος, τεσσαράκοντα ποδῶν ἔχων μῆκος, κεφαλὴν δὲ καὶ τράχηλον ὄφρεως καὶ σῶμα ἰχθύος. . . ὁ πλησιόσαυρος οὗ κατέχω ἓνα σκελετὸν, τὸν μόνον καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ὁ δόκτωρ Ματθίας Στάινχολς μοὶ προσφέρει ποσὰ ὑπέρογκα. . . ἀλλὰ προτιμῶ νὰ πωλήσω καὶ τὸ τελευταῖόν μου ὑποκάμισον, παρὰ νὰ στερηθῶ αὐτοῦ. . . ὁ φοβερὸς πλησιόσαυρος καταβροχθίζει τὰ ἀβλαβῆ ἐκεῖνα πλήθη τῶν χελωνῶν, καὶ . . .

— Ἐ! ἐβγάτε τέλος πάντων ἀπὸ τὴν ἄμα-

ξαν, ἐκραύγασεν ὁ ἀμαξηλάτης, δὲν βλέπετε πῶς ἐφθάσαμεν;

Ὁ Χάνς Στόρκ καὶ ἐγὼ παρετηρήσαμεν ἀλήλους ἐκπληκτοί.

Καὶ πράγματι, πρὸ δέκα ἤδη λεπτῶν εὐρισκόμεθα ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Κρόυτςναχ. Ὁ παρὰδοξος ἐνθουσιασμὸς τοῦ γεωμέτρου δὲν τὸν ἔφινε νὰ βλέπῃ τὰ περὶ αὐτὸν, καὶ ἐγὼ δὲ αὐτὸς ἤμην ὡς ἐνεὸς ἀκούων διὰ τοιοῦτου τρόπου ἐκτυλισσόμενα τὰ θαυμάσια σειρὰς ἀπεράντου ἐποχῶν καὶ κόσμων.

Κατέβηκεν τῆς ἀμάξης, σφίγγοντες τὰς χεῖρας ἀλλήλων. Τῷ ὑπεσχέθη να ὑπάγω νὰ ἴδω τὸν πλησιόσαυρον του, καὶ βλέπων αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον μεγάλως βήμασι, μὲ τὴν πλήρη κογχυλῶν χερτοθήκην του ὑπὸ μάλῃς καὶ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν· «Αὐτὸς βεβαίως εἶναι ὁ πλέον περιεργὸς ἄνθρωπος ἐξ ὧσων εἶδον καθ' ὄλον μου τὸν βίον!» Εἶτα διηυθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου.

II

Ἀλλὰ πῶς νὰ σας διηγηθῶ τίνι τρόπῳ μὲ ὑπεδέχθησαν ὁ ἐξαίρετος θεὸς μου καὶ ἡ προσφιλὴς οἰκογένειά του, τὰ ἐπιφανήματα, τοὺς ἀσπασμοὺς, τὰς τρυφερότητας καὶ πάντα τὰ συνήθη κατὰ τὰς τοιαύτας περιστάσεις; Εἶναι ἀδύνατον! Τοῦτο μόνον περιορίζομαι νὰ σὰς εἶπω ὅτι ὁ θεὸς μου Φάν-δὲν-Χόσσεν ἦτο ὡς πάντοτε χονδρὸς καὶ παχὺς, ὅτι ἔφερε πάντοτε τὸν τρίκωχον πλόν του, τὸ ζωηροῦ ἐρυθροῦ χρώματος γιλέκον του, τὰς μικρὰς παραγναθίδας, αἵτινες κατήρχοντο μόλις ὀλίγον κατωτέρω τῶν ὠτων του καὶ ὅτι ἐμέλα, ὡς καὶ ἄλλοτε, τόσον ἡχηρῶς, ὥστε καὶ οἱ τοῖχοι νὰ κλονῶνται. Ἡ κόμη τῆς θεῆς μου Αἰκατερίνης ἤρχισε ν' ἀσπρίζῃ ἡ ἀξίολογος γυνὴ ἔγινεν ὀλίγον μελαγχολικωτέρα καὶ πλέον θρησκός. . . ὁ ἐφημέριος κ. Τρόμπους εὕρισκεν ἄριστα τὰ γλυκύσματά της. Τέλος, αἱ μικραὶ ἐξαδέλφαι μου Αὐρηλία καὶ Κατελὲ, αἵτινες μόλις πρὸ μικροῦ ἐξήλθον ἐκ τινος παρθεναγωγείου τοῦ Μὲτς, μὲ τοὺς ἀτενεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἀνάσιμον ρινά των, ὁμοιάζον πρὸς κούκλας τῆς Νυρεμβέργης, ἀλλὰ τὰς ὠραιότερας πασῶν ὁμίλων προσέτι καὶ μὲ πολλὴν κομψότητα τὴν γαλλικὴν: «Πῶς ἔχετε, κύριε;—Πολὺ καλὰ, δεσποινίς, ὑμεῖς δέ;—Πολὺ καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε· δρίσατε, καθίσατε κτλ., κτλ.» Τοὺς πῖλους καὶ τὰ φορέματά των ἐλάβανον κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ μίαν βάρπτειν τοῦ συρμοῦ ἐν Παρισίοις, ἐγυμνάζοντο δὲ πολλάκις τῆς ἡμέρας πρὸ τοῦ κατόπτρου των εἰς τὸ νὰ κάμνωσιν ὑποκλίσεις καὶ κινήσεις χαιρεσιστάτας.

Ἡ ἄφιξις μου ἐπανηγυρίσθη ὑφ' ὅλων τῶν φίλων καὶ τῶν γνωρίμων τῆς οἰκογενείας. Ἐδέξασεν ἀκούσω τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ κυρίου εἰρηνοδίκου καὶ τῆς κυρίας του, τοῦ κ. ἐφημερίου καὶ

τῆς κυρίας του, τοῦ κ. συμβολαιογράφου καὶ τῆς κυρίας του, τοῦ ἀγρονόμου, τοῦ κλητῆρος, τοῦ δημοδιδασκάλου καὶ τοῦ νεωκόρου. Ἐδέησε νὰ θλίβω τοῦ ἐνὸς τὴν χεῖρα, νὰ λαμβάνω μίαν δραχμὴν ταμβάκου ἐκ τῆς ταμβακοθήκης τοῦ ἐτέρου, νὰ χαιρετῶ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, καὶ νὰ γελῶ ὀμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους· Χέ! χέ! χέ! χά! χά! χά! Τί εὐχαρίστησις... Τί εὐτύχημα!

Μετὰ τὸ δειπνον, παραταθὲν μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας, ὁ θεὸς μου Φάν-δὲν-Χόσσην μὲ ἐκτύπησε θωπευτικῶς μὲ τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὤμους, λέγων·

— Τώρα, ἀνεψιέ, καιρὸς διασκεδάσεως! ἴ ἀκούσωμεν μουσικὴν.

Καὶ παρεθέρει μετὰ φιλοστόργου ὑπερηφάνιας τὰς θυγατέρας του. Ἄπαντες οἱ συνδυαζόμενοι μετέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κυμβάλου. Ἀνεγνώρισα τὸ παλαιὸν πολύχορδον μὲ τὰ πέντε ὀκτάχορδά του, μεταξὺ δὲ τῶν τετραδίων τῆς μουσικῆς ἀνεγνώρισα ἐπίσης ὅσα πρὸ ἐτῶν εἶχον ἰδεῖ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, τὸν Δούκα τοῦ Ῥάιχσατ, τὴν Τυρολίην, καὶ τὴν Βασίλισσαν τῆς Πρωσίας!

— Οὐαί! ἐσκέφθην· ἐπέστη ἡ ὥρα καθ' ἣν θὰ πληρώσω ὅ,τι ἔφαγον!

Καὶ ἐκάθησα στένων καὶ ὀδυρόμενος.

Ἡ Αὐρηλία καὶ ἡ Κατελὲ ἤρχισαν παίζουσαι μίαν παλαιὰν σονάταν, ἣν ὡς ἐνθυμοῦμαι συνείθιζε νὰ παίζῃ διαρκῶς ὁ κ. Ῥωσελκάσταν, ὁ παλαιὸς μουσικὸς τοῦ Κρόϋτςνχ· ἄνθρωπος ἀξιόλογος, ὅστις κατὰ τὸ τέλος τοῦ μακροῦ σταδίου του ἔγινε κωφός, ὅπερ οὐδαμῶς τὸν ἐμπόδιζε ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξακολουθῇ παίζων μουσικὰ ὄργανα, μετὰ μείζονος μάλιστα εὐχαριστήσεως, διότι δὲν ἤκουε τὰς παραφωνίας. Αἱ ἐξαδέλφαι μου ἐπωφελήθησαν τῶν μαθημάτων αὐτοῦ.

— Εὐγε! εὐγε! ἔκραζεν ὁ θεὸς μου· ᾶ! ᾶ! ᾶ!

Σύμπαντες οἱ παρευρισκόμενοι ἐπευφάνουν, ὥστε ἐδέησε νὰ συγχαρῶ καὶ ἐγὼ τὴν θείαν μου Αἰκατερίνην.

— Ἄ! ἐξίσια!... ἀριστούργημα!... πολὺ μεγάλας προόδους βλέπω ἔκαμαν... ὦ! ὦ!

Ὁ θεὸς ἐκαμάρωνεν, ἡ θεία ἐδάκρυεν ἐκ συγκινήσεως, ἡ δ' Αὐρηλία καὶ ἡ Κατελὲ ἐταπεινούντο ἐφθαλμοῦς μετριοφρονοῦσαι.

Ὁ κύριος συμβολαιογράφος καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἐφημέριου συνέψαλον μετὰ ταῦτα τὴν περιπαθῆ διωδιαν «Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου» ἡ ὑψίφωνος· ἔβαλλε φωνὰς ταῶνος, ὑψωνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας· ὁ βαθύφωνος ἔρεγγεν ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου λαϊμοδέτου του, ἐκτείνων συγχρόνως τὸ ἀριστερὸν σκέλος... Ἡ δ' Αὐρηλία συνώδευε... συνώδευεν ἀδιακόπως διὰ τοῦ κυμβάλου.

— Ὑψίσε Θεε, ἐφώνουν καθ' ἑμαυτὸν, τί πράγματα εἶναι αὐτά!... Τρέξατε Αὐδν, Γλὺκ, Μόζαρτ, Βεετχόφεν, σεπταὶ σικαί!... τρέξατε εἰς

βοήθειάν μου... κάμετε πρὸς Θεοῦ νὰ σπάσῃ τὸ ὄργανον... νὰ πέσῃ ἀναίσθητος ἡ ὑψίφωνος... καὶ βῆξ σφοδρὸς νὰ κόψῃ τοῦ βαθυφώνου τὸ ᾄσμα!... ἢ τοῦλάχιστον νὰ κωφαθῶ καὶ ἐγὼ, ὡς τὸν ἀξιώτιμον κ. Ῥωσελκάσταν!...

Καὶ ἐστρεφόμην ἄπελπις ἐν τῇ ἔδρᾳ μου, ὅτε ἠκούσθησαν βοῆ ἀσυνήθης, ὡς ἐκ πλήθους πολλοῦ τρέχοντος ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ κραυγαί·

— Κύριε δήμαρχε!... κύριε δήμαρχε!...

— Τί εἶναι; τί τρέχει; ἐκραύγασεν οὗτος καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν.

Ἠκολούθησαμεν καὶ ἡμεῖς αὐτὸν ἐν μεγάλῃ συγχύσει· τὸ κύμβαλον ἀφῆκε τελευταῖον θρηνώδῃ στεναγμόν... Διήλθομεν ὡς ἀστραπὴ διὰ τοῦ ἐστιατορίου, ὅτε γραιὸς τις μὲ ὀφθαλμοῦς ἐξηγηριωμένους, λυσίκομον τὴν κόμην καὶ ἄτακτον τὴν ἐνδυμασίαν, διέβη πρὸ ἡμῶν, ψελίζουσα·

— Κύριε δήμαρχε!... κύριε δήμαρχε!...

— Τί τρέχει! Ἐπίασε πουθενὰ φωτιά;

Ἐκείνη ἐκίνησεν εἰς ἀπόκρισιν τὴν κεφαλὴν.

— Τί εἶναι λοιπόν;

— Ὁ Χᾶνς Στόρκ! ὁ Χᾶνς Στόρκ!

— Λέγε λοιπὸν τί συνέβη, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνεκραύγασεν ὁ Φάν-δὲν-Χόσσην· ἔλα, σύ-νελθε εἰς τὸν ἑαυτὸν σου.

— Ἐσκότωσε τὴν γυναῖκά του!

— Ἐσκότωσε τὴν γυναῖκά του!... Γρήγορα τὴν ταινίαν μου!

Πάραυτα οἱ παρευρισκόμενοι διεσκορπίστησαν... Ὁ θεὸς μου περιεβλήθη τὴν ταινίαν τοῦ ἀξιωματός του, ἐφόρεσε τὸν τρίκωχον πῖλόν του, καὶ ἐξήλθομεν.

— Τόπον εἰς τὸν δήμαρχον! Τόπον εἰς τὸν δήμαρχον!

Ὅλοι παρεμέριζον ἐνώπιον τῆς ταινίας τοῦ δημάρχου. Ἐγὼ ἤμην ὠχρὸς, τὰ δὲ νευρά μου ἦσαν σφύδρα ἠρεθισμένα... Ὁ Χᾶνς Στόρκ λοιπὸν ἐκεῖνος, μεθ' οὗ συνεταξίδευσεν ἀπὸ τὴν Μαγεντιάν, διέπραξε πρὸ ὀλίγου κακούργημα... Ἐφαναζόμην τὴν μακρὰν ὡς ἐρωδίου φυσιογνωμίαν του συστελλομένην ὑπὸ σαρδωνίου γέλωτος. Μετὰ ψυχικῆς ἀγωνίας ἔσπευδον, ὀρθύμενος ὑπὸ ἀκατασχέτου τινὸς καὶ μυστηριώδους αἰσθήματος περιεργείας, ὁποῖον πολλάκις ἀκοντάς φέρε ἡμᾶς πρὸ τοῦ τόπου θανατικῶν ἐκτελέσεων!...

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου, ἔμπροσθεν ἀθλίης τινὸς πεπαλαιωμένης οἰκίας, μὲ ὀξείαν ἐκ σνιδῶν στέγην... Ἡ αὐλὴ ἦν πλήρης ἀνθρώπων, ἤκουέ τις δὲ συγκεχυμένον θόρυβον κραυγῶν, ἐρωτήσεων, ἐπιφανημάτων! Διασχιζόμεν τὸ πλῆθος· ἐν τῇ διώδῳ βλέπομεν τὰς γειτόνισσας καὶ πολλὰς ἄλλας γυναῖκας κραυγάζούσας, χειρονομούσας, καταρωμένας πάντας τοὺς ἄνδρας ἐν γένει, καὶ θρηνοῦσας τὴν οἰκτρὰν τύχην τῶν ταλαιπώρων γυναικῶν. Ὁ

Θεός μου εισέρχεται εἰς χαμηλὴν τινα αἴθουσαν, ἧς αἱ θύρες εἶναι ἀνοικταί, καὶ τὰ καθίσματα ἀνατετραμμένα... ἕκαστος πηγαίνει, ἔρχεται, εισέρχεται, ἐξέρχεται: κύριος δὲν ὑπάρχει.

Κατὰ τύχην οἱ ὀφθαλμοί μου ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ μαγεῖριον ἢ ἐστία καπνίζει ἐτι ἀμυραὶ τινες ἀκτίνες φωτός, διολισθαίνουσαι διὰ μικροῦ τινος φεγγίτου μὲ βοηθοῦσιν εἰς τὸ νὰ διακρίνω ὑποκάτω τοῦ νεροχύτου ἐν σῶμα ἀκίνητον μὲ προτεταμένας τὰς χεῖρας, τὴν ὄψιν ἀνάστροφα κατὰ γῆς ἔχον, καὶ τὴν κόμην ἀτάκτως ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῶν πλακῶν, ὅπου ἤρμα ἐφαίνετο βέουσα γραμμὴ λεπτοτάτη αἵματος... Ὅποια μόνωσις, ὅποια στυγῆς ἀταξία ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ γωνίᾳ!... Πηλαῖον τι ἐρραγισμένον πινίκιον, μία λοπάς, τὸ σάρωτρον ὅπισθεν τῆς θύρας, τοῦ ὁποίου τὰ κάρφη ἦσαν ὑγρὰ ἐτι καὶ ἐν ἀταξίᾳ... Καὶ ἡ κλίμαξ ἐκείνη ἢ περιστρεφόμενη ἐν τῇ σκιᾷ... καὶ ὑπὸ τὴν κλίμακα ἢ σκοτεινῇ ἐκείνῃ θύρᾳ, δι' ἧς κατέρχονται εἰς τὸ ὑπόγειον... πάντα... πάντα προσέθετον εἰς τὸ ἔγκλημα ζοφερὰν τινα καὶ μυστηριώδη χροιάν. Στρέφω τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ παράθυρα προσκολλῶνται πολλὰ κεφαλαὶ περιέργων, οἵτινες μὲ τεταμένα τὰ ὄτα καὶ χαῖνον τὸ στόμα προσπαθοῦσι ν' ἀκούσωσι τὴν ἀνάκρισιν τοῦ δημάρχου.

— Ἄλλὰ πῶς, Γιώκελ, πῶς συνέβησαν αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Φάν-δὲν-Χόσσεν τὸν παλαιὸν ὑπέρτην τῆς οἰκίας.

— Τί θέλετε, κύριε δήμαρχε, ἦτον αὐτὸ συμφορὰ ἀνήκουστος. Ὁ αὐθέντης ἦτον εἰς Μαγεντιάν... ἢ κυρὰ ὠφελήθη ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν διὰ νὰ πετάξῃ εἰς τὸν ποταμὸν ὄλας του τὰς πέτρας... δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὰς ἰδῇ εἰς τὰ ῥάτια τῆς τὰς πέτρας ἐκείνας, καὶ μάλιστα ἐκείνον τὸν μέγαν... τὸν πλησιόσαυρον... Ἦθελε ὅπως κι' ὅπως νὰ τὰ ξεφορτωθῇ... Τῆς ἔλεγα ἐγὼ «Πρόσεχε... δὲν θαυγῇ σὲ καλὸ αὐτὴ ἢ δουλειά!» ἀλλὰ ποῦ νὰ μ' ἀκούσῃ! Τὴν ἔσπρωχνε ὁ διάβολος! Ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ αὐθέντης ἐφαίνετο πολὺ χαρούμενος εἶχε καὶ τὴν θήκην του γεμάτην ἀπὸ νέας κογχύλας... καὶ ἔπειτα δὲν ὑποπτέυετο τίποτε... ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸν, ἀναβαίνει... καὶ ἀκούομεν μίαν φοβερὰν φωνήν «Αἱ ἀπολιθώσεις μου!...» Τὸν βλέπομεν νὰ καταιβῇ κίτρινος ὡσὰν τὸ κερί, μὲ σηκωμέναις ταῖς τρίχαις, καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ «Αἱ ἀπολιθώσεις μου! Τί ἔγιναν αἱ ἀπολιθώσεις μου;...—Εἶσαι τρελὸς, τοῦ φωνάζει ἡ γυναῖκά του, πῆγαινε νὰ τῆς εὔρηξῃ εἰς τὸ ποτάμι.—Ποῖος τὰς ἐπέταξε;—Εργώ.—Σὺ!—Ναί, ἐδαρῆθηκα πλέον νὰ βλέπω ὄλαις αὐταῖς τὰς ἀκαθαρσίας εἰς τὸ σπίτι μου...» Μόλις εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ Χᾶνς Στόρκ ἀρπάζει τὸν πέλεκυν τοῦ μαγεῖριου καὶ τῆς σχίζει τὸ κεφάλι... Δὲν ἐπρόβησεν οὔτε

γρῦ νὰ εἰπῇ!... Τήραξε... Ἐκεῖ εἶναι!

— Καὶ ἐκεῖνος... ποῦ εἶναι;

— Ἐπάνω, κύριε δήμαρχε ἤμπορεῖτε νὰ τὸν ἀκούσετε; ἀκούσατε τί κακὸ κάμνει ἐπάνω.

Πράγματι ὑπόκωφός τις βοή, ἤχος γελώτων ἀλλοκότων, καὶ ὀξεῖαι κραυγαὶ προσέβαλον τὰς ἀκοάς μας... Ἦτο ἀληθῶς νὰ φοβηθῇ κανεὶς; ἀλλ' ὁ Φάν-δὲν-Χόσσεν, ὅστις δὲν ἐστερεῖτο θάρρους, προέταξε τὴν ταινίαν του, ἐστερεώσε τὸ τρίκωχόν του καὶ ἀνέβη σοβαρῶς τὴν κλίμακα. Ἦκολούθησα αὐτὸν, μόνος κατ' ἀρχάς... ἔπειτα ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι... Ἦδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν τὴν θύραν διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός, ὅπερ κατήρχετο ἐκ τινος ἐν τῇ στέγῃ φεγγίτου... Ὁ θεός μου ὤθησεν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ εἶδομεν εὐρεῖαν αἴθουσαν, ἣτις κατελάμβανεν δόξαληρον τὸ πρῶτον πάτωμα μεγάλαι τράπεζαι ἐπλήρουσι αὐτὴν, καὶ τέσσαρα παράθυρα τὴν ἐφώτιζον ἐπειδὴ δ' ὁ ἥλιος εἶχε δύσει μεγάλαι ἐρυθραὶ ταινίαι, ἀυλακούμεναι ὑπὸ χρυσοειδῶν νεφῶν, ἐφαίνοντο μακρόθεν. Ὁ Χᾶνς Στόρκ, οὗ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα διεγράφετο μέλαν ἐπὶ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων, ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς τὰ νέφη ἐκεῖνα.

— Τοὺς βλέπετε σεῖς, ἔλεγε μὲ τὴν ὀξεῖαν αὐτοῦ φωνῆν, ἐκτεινὼν τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν ὀρίζοντα... τοὺς βλέπετε σεῖς τοὺς πεπεροακτύλους, μὲ τὰς πυρίνους πτέρυγας των καὶ τοὺς ὀφιοειδεῖς τραχήλους των;... ἀνέρχονται εἰς αἰθήρια ὕψη... Ἄ! ἄ! ἰδοὺ συνεπλάκησαν... Ἰδέτε τί φρικώδης πάλη!

— Χᾶνς Στόρκ, ἐκραύγασεν ὁ θεός μου βροντωδῶς, τί ἐπραξες;

Ὁ γεωμέτρης ἐγράφη ἀποτόμως καὶ ἐπὶ τινι δευτερολέπτα ἔμεινεν ὡς ἐνεός. Ἄλλ' ἐγερθεὶς εἶτα αἰφνιδίως καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν δήμαρχον:

— Τί ἐπραξας; εἶπεν... Ἐφόνευσα τὸν Μαρθίαν Στάινχολς μὲ ἐν κτύπημα πελέκεως, καὶ τὸν ἔρριψα εἰς τὸν ποταμὸν... Λοιπὸν!... τί μὲ κυττάζετε τιοιουτρόπως; Ἐπρεπε ν' ἀφίσω νὰ μὲ ἠγδύσῃ ὁ ἀλιτήριος ἐκεῖνος... ἕνας ψευδοσοφὸς ὁ ὁποῖος ἔκαμεν ὄνομα καὶ ἔλαθε τιμὰς καὶ ἀξιώματα μὲ τὰς ἀνακαλύψεις τῶν ἄλλων;... Ὅχι!... ὄχι!... Ὁ Χᾶνς Στόρκ δὲν εἶναι ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἀφίνει νὰ τὸν καταπατοῦν οἱ ἄλλοι... Εἰξεύρει τὰς αἰτίας τῶν μεταβολῶν τῆς γῆς! Εἰξεύρω ὅτι θὰ ἔλθωσι χωροφύλακες καὶ θὰ μὲ παρουσιάσωσιν ἐνώπιον τῆς Ἀκαδημίας... Ἄλλὰ δὲν φοβοῦμαι... θὰ φανερώσω ὅλα... Ναί, θὰ εἶπω ὅτι ὁ Στάινχολς μοὶ προσέφερε τρεῖς χιλιάδας φοιρῖνια διὰ τὸν πλησιόσαυρόν μου... θὰ εἶπω ὅτι εἶχε τὴν κακοῦθειαν ἐν ᾧ ἐκοιμώμην νὰ μού κλέψῃ τὰς ἀπολιθώσεις μου... θὰ εἶπω...

— Ἄθλιε!... ἀνεκραύγασεν ὁ Φάν-δὲν-Χόσσεν, ἀρπάζσας τὸν βραχίονα αὐτοῦ ἐσκώτωσε τὴν γυναῖκά σου!

Ὁ γεωμέτρης προσήλωσεν ἔκθαμβος τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἡ γυναῖκά μου, εἶπεν, εἶναι κάτω, καὶ μαγειρεύει σούπαν ἀπὸ σαλιάγκους.

Ἐπειτα, ἀνοίξας τὰ σκέλη καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῆς βράχεώς του, προσέθηκε μετ' εἰρωνικοῦ τόνου φωνῆς, προσκλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον.

— Ἡ γυναῖκά μου εἶναι ἀξιόλογος οἰκοκυρά. Δὲν ἔχει τὸ ταῖρί της εἰς τὴν κατασκευὴν σούπας ἀπὸ σαλιάγκους! . . .

— Ἐτρελάθη, ἐπιθύρισεν ὁ θεὸς μου κάτωχρος. Ἐλα, ἀνεψιέ, φύγωμεν. . . Δὲν ἀντέχω εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα. . . Θὰ στείλω τὸν ἀγροφύλακα διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Κατήλθομεν τὴν κλίμακα, ἔνθα συνωθεῖτο πλῆθος περιέργων. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὁδὸν ὁ θεὸς μου μετ' ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ μοι εἶπε μετ' ἤθους σοβαροῦ:

— Ἀνεψιέ, αὐτὰ κερδίζει ὅποιος γυρεύει τὴν σελήνην εἰς τὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ. Ἄντι νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του συλλέγων λίθους, ἂν ὁ Χᾶνς Στόρκ κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον του δὲν θὰ συνέβαινον αὐτὰ ὁποῦ συνέβησαν. Ποσάκις τοῦ ἔκαμα τὴν παρατήρησιν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἤκουε τὰς συμβουλὰς τῶν φρονίμων ἀνθρώπων. . . Ἦτον ξεμουλισμένος, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν ποτὲ καλὸν τέλος!

— Ἀλλοίμονον! ἐσκέφθην, ὅταν ἐγὼ ἐφόλευον εἰς τὰ ὑπόστεγα ὑπερφᾶ τῆς Μαχεντίας καὶ ἔζων μετ' ἄλλοι μόνον κροῦτσάρια τὴν ἡμέραν, ἐπιμένων ν' ἀσχολῶμαι εἰς τὴν μουσικὴν παρὰ τὰς συμβουλὰς τῶν προσφιλῶν μοι συγγενῶν, ἤ-μην καὶ ἐγὼ τότε ξεμουλισμένος! Καὶ μοῦ τὸ ἔλεγον μάλιστα ὀρθὰ κοφτά. . . Καὶ ἂν εἶχον τὸ δυστύχημα νὰ μὴ ἐπιτύχουν οἱ ἀγῶνές μου. . . ὅλοι θὰ μοι ἔρριπτον γενναίως τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος. . . ἀλλὰ τώρα ὅτε ἔγινα διευθυντὴς ὀρχήστρας καὶ τὸ ὄνομά μου δημοσιεύεται εἰς τὰς ἐφημερίδας. . . οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι ἀναγνωρίζουσιν ὅτι εἶμαι πολὺ νοήμων! Ταλαίπωρε Χᾶνς Στόρκ! Ἐὰν δὲν εἶχες τὸ ἀτύχημα νὰ ἔχης σύζυγον γυναῖκα τόσῳ ἱκανὴν εἰς τὴν μαγειρικὴν τῶν κοχλιῶν, θὰ ἐγένετο ἴσως καὶ σὺ διάσῃμος ἐπιστήμων καὶ μέλος πολλῶν ἀκαδημιῶν. Ἦσο ἀρκούντως ξεμουλισμένος καὶ θὰ τὸ κατώρθωνες. Ὁ σεβαστὸς θεὸς μου θὰ σ' ἐκάλει «κύριον Στόρκους» ἀντὶ Στόρκ ξηρά-ξηρά. . . Ὁ ἀξιόλογος δήμαρχος θὰ κατεβίβαζε μέχρι ποδῶν τὸν πῖλόν του ὅταν θὰ σε συνήντα. . . Καὶ τίς οἶδε; δύο ἢ τρεῖς αἰῶνας μετὰ τὸν θάνατόν σου, οἱ Φᾶν-δὲν-Χόσ-σεν τοῦ μέλλοντος θὰ σοι ἀνήγειρον ἴσως ἀνδριάντα ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας τοῦ Κρόυτς-ναχ, ἀπέναντι τῆς κρήνης τοῦ ἀγίου Ἀρβο-ἄστου!

1. 12 περίπου λεπτά.

* Ὡ σύνεσις, πόσαι μωρίαὶ καλύπτονται ὑπὸ τὴν σκέπην σου! . . .

**II.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ἡ ἀνάγνωσις ἐφημερίδος εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἐπιθρόπιον τῆς πνευματικῆς πανδαισίας, τούτου ὅμως πρέπει νὰ προηγηθῇ σοβαροτέρα μελέτη, ὡς ὁ ἄρτος καὶ τὸ κρέας τῶν ὀπωρῶν καὶ γλυκυσμάτων. (Bayle).

* * Ὅσον γηράσκω, τόσον μᾶλλον πείθομαι ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις πλῆθος πραγμάτων ἵνα ἐμιλήσῃ περὶ οἰουδήποτε αὐτῶν χωρὶς νὰ εἴπῃ ἀνοησίας. (Sainte-Beuve).

* * Ὑπάρχει κορυφὴ υπερβαίνουσα τὸ ὕψος τῶν Πυραμίδων καὶ τῶν Ἀνδεων, εἶνε δὲ αὕτη ἡ Ἐξουσία, ἣτις προξενεῖ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῶν ἀνθρώπων εἰδός τι ζάλης, δυνάμενον νὰ δνομασθῇ πολιτικὴ σκοτοδίνη. Τὸ οἰκτρότερον ἀποτέλεσμα τοῦ εἶδους τούτου τῆς μωρίας εἶνε ἡ πεποίθησις τοῦ πάσχοντος ὅτι μόνος οὗτος ἀρκεῖ πρὸς εὐτυχίαν ὀλοκλήρου λαοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἴσταται ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου του παρέχων ἑαυτὸν εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν συγχρόνων. (Mory).

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Καλλιέργεια τῆς Καμελίας.

[Ὁ χαριέστατος οὗτος θάμνος βλαστάνει αυτοφυῶς εἰς Κίνας καὶ Ἰαπωνίαν, ἐξ ἧς μετεκομίσθη ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸ 1739 παρὰ τοῦ Ἱησουῖτου ἱεραποστόλου Camelli, ἐξ οὗ ἐκλήθη καμέλλια. Ἡ καμέλλια ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ ἐν Κίνῃ λαμβάνει διαστάσεις δένδρου, καὶ φθάνει εἰς ὕψος πέντε καὶ ἕξ μέτρων· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπῃν αὐξάνει ἐπίσης μετὰ βόμης. Ἀναφέρεται, ὅτι ἐν Πορτογαλίᾳ ὑπῆρχε καμέλλια, ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὁποίας ἐκάθησεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ μετὰ μεγάλης συνοδίας. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἱεραποστόλου Camelli μετακομισθεῖσα εἰς Εὐρώπῃν ἀπλή, ἦ, καθὼς κοινῶς λέγομεν, μὴν ἢ καμέλλια, παρήγαγε διὰ τῆς φιλοπονίας τῶν εὐρωπαϊῶν κηπουρῶν, περὶ τὰς τριακοσίας ἑλεγκτὰς διαφορὰς νέων καμελιῶν, διακρινομένων μεταξὺ τῶν κατὰ τε τὰ χρώματα, τὸ μέγεθος τῶν ἀνθῶν, τὰ πολλὰ ἢ ὀλίγα πέταλα, τὸ σχῆμα αὐτῶν, τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθήσεως κτλ., καθ' ἐκάστην δὲ προστίθενται νέαι διαφοραὶ ἐπαυξάνουσαι τὸν ἀριθμὸν.]

Ἡ καμέλλια, καλλιεργούμενη εἴτε ἐν δοχείοις εἴτε ἐν ὑπαίθρῳ, τέρπεται εἰς γῆν ἐλαφροτάτην. Οἱ πλείστοι καλλιεργοῦσι τὰς καμελίας τῶν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας εἴτε εἰς γῆν προερχομένην ἐκ σεσηπτότων φύλλων (terre de Bruyère) καὶ ἀναμειγμένην κατὰ ἕν τρίτον μετ' ἄμμου λεπτής, ἢ ἐντὸς καστανοχώματος συλλεγομένου ἐκ τῶν κοιλοτήτων τῶν γηραιῶν καστανεῶν.

Ἡ καμέλλια τέρπεται μὲν νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑγρὰν τὴν περὶ τὰς τρυφεράς ρίζας τῆς γῆν, βλάπτεται ὅμως μεγάλως ὅταν τὸ ὕδωρ λιμνάξῃ περὶ αὐτήν. Τούτων ἕνεκεν, ὅταν ἐν δοχείοις φυτεύωμεν τὰς καμελίας, καλύπτομεν τὸν πυθμένα τοῦ δοχείου δι' ἄμμου ποταμίας